zločin nedokonaného svádění ke zločinu vyhnání plodu podle §§ 9, 144 tr. z. — který podle zjištění napadeného rozsudku spadá do doby před dokonaným osmnáctým rokem obžalovaného a proto byl jen v důsledku odsuzujícího výroku pro zločin podle §§ 197, 199, písm. a) tr. z., spáchaný po dosažení osmnáctého roku a vzhledem k předpisu § 25, odst. 5 zákona č. 48/1931 Sb. z. a n. kvalifikován (označen) za zločin — a bylo uznáno, že je uvedené jednání obžalovaného proviněním podle §§ 9, 144 tr. z. a § 3 zák. č. 48/1931 Sb. z. a n.

Obžalovanému A. byl proto znovu vyměřen trest podle § 145, prvá sazba tr. z. a § 8, odst. 3 zák. č. 48/1931 Sb. z. a n. Na trest žaláře bylo uznáno vzhledem k ustanovení § 25, odst. 3 zákona č. 48/1931 Sb. z. a n. Na ztrátu práva volebního nemohlo býti uznáno pro ustanovení § 10, odst. 1 zák. č. 48/1931 Sb. z. a n., které se vztahuje vůbec na odsouzení za čin, spáchaný ve věku mladistvém.

Čís. 6417.

S hlediska § 183 tr. z. rozhoduje jen trestněprávní pojem svěření, bez ohledu na civilněprávní pojmy, jemu odpovídající.

Věci, které byly pachateli odevzdány, aby je za úplatu propašoval přes hranice, jsou věci jemu svěřené. Nezáleží na tom, jak by měla být věc posouzena podle předpisů soukromoprávních.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1939, Zm II 246/39.)

Podle zjištění napadeného rozsudku uprchl poškozený P., majitel klenotnického závodu v N., dne 14. března 1939 do Polska, zanechav u svého známého v N. dva kufry s různými klenoty v ceně přes 60.000 K. Prostřednictvím svého plnomocníka R. hledal pak vhodnou osobu, která by klenoty dopravila přes hranice do Polska. R. poznal v druhé polovici března 1939 obžalovaného B., který se živil tím, že z Polska dopravoval zboží a valuty na území Protektorátu Čechy a Morava. Prostřednictvím svého důvěrníka S., jehož užíval jako posla ve styku s územím Protektorátu, oznámil B-ovi, že má P. v N. uloženy dva kufry a že hledá někoho, kdo by mu je přenesl do Polska. B. se nabídl, že kufry s S-em dopraví do Polska. Již tehdy však pojal úmysl, že si kufry ponechá a sdělil svůj plán obžalovanému A., který mu za odměnu slíbil pomoc. Poškozený P. pak vydal B-ovi prostřednictvím R-a dopis, adresovaný schovateli kufrů v N. a vyzývající ho, aby kufry vydal B-ovi. Obžalovaní A. a B. odjeli s dopisem do N., přijali oba kufry a odvezli je do bytu obžalovaného A., kde je násilím otevřeli. Klenoty v nich uschované částečně rozprodali, částečně si ponechali nebo rozdali.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného A. do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem spoluviny a účastenství na zpronevěře podle §§ 5, 183, 184 tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje pouze důvod zmatečnosti podle § 281, č. 9, písm. a), b) [správně pouze č. 9, písm. a)] tr. ř. a snaží se dovoditi, že zjištěné jednání obžalovaného nemůže naplniti skutkovou podstatu zločinu zpronevěry, správně spoluviny na zpronevěře, jímž byl obžalovaný uznán vinným (ani jiného trestného činu před soud příslušejícího), a to pro nedostatek objektivní skutkové podstaty tohoto zločinu. Podle názoru zmateční stížnosti ztratil vlastník věcí, které měly býti propašovány do Polska, poškozený P., odevzdáním věcí spoluobžalovanému B. k tomuto nedovolenému účelu podle § 1174 obč. zák. jakékoli vlastnické a obligační nároky na vrácení věci, věci se tím staly věcí ničí (res nullius) a B. nabyl k těmto věcem okupací právo vlastnické. Nešlo prý proto o věci B-ovi pouze svěřené ve smyslu § 183 tr. z. Tento názor zmateční stížnosti jest právně mylný. Nalézací soud zjistil, že klenotnické zboží v obou kufrech uložené bylo vlastnictvím poškozeného P. a že podle úmluvy mezi jeho plnomocníkem R. a B-em měl B. za úplatek propašovat oba kufry do Polska. Rozhoduje zde jediné trestněprávní pojem svěření, upravený v § 183 tr. z. bez ohledu na civilněprávní pojmy, jemu odpovídající. Podle ustálené judikatury nejvyššího soudu (rozh. č. 5770, 6225 Sb. n. s.) záleží svěření v propůjčení skutečné dispoziční moci nad věcí v předpokladu nebo důvěře, že s ní ten, jemuž byla svěřena, naloží určitým způsobem, nebo že jí použije jen k tomu účelu, za kterým mu byla dispoziční moc dána. Posoudí-li se zjištěná skutečnost, že vlastník věcí, vlastně jeho plnomocník, učinil opatření, aby byly věci vydány B-ovi za tím účelem, aby je podle úmluvy dopravil vlastníkovi do Polska, s tohoto právního hlediska, pak nemůže býti pochybnosti o tom, že byly věci B-ovi pouze svěřeny ve smyslu § 183 tr. z. Pokud zmateční stížnost, popírajíc to, pomíjí zjištěnou skutečnost, že měl B. podle úmluvy dopraviti kufry na určité místo a že je měl dopraviti přes hranice společně s poslem a důvěrníkem P-ovým, vlastně R-ovým, S-em (a tam jim je zřejmě odevzdati), není provedena po zákonu (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.). Ježto byly věci B-ovi pouze svěřeny ve smyslu § 183 tr. z., aby je dopravil do Polska P-ovi, dopustil se B. tím, že si část věcí ponechal, část rozdal a prodal, zadržení a přivlastnění ve smyslu § 183 tr. z. Nalézací soud proto nepochybil, když shledal ve zjištěném jednání B-ově skutkovou podstatu zločinu zpronevěry a ve zjištěném jednání obžalovaného A. skutkovou podstatu zločinu spoluviny na zpronevěře. Okolnost, zda bylo právem proti obžalovanému příslušnými finančními úřady zavedeno i trestní řízení důchodkové, nemá zde významu, rovněž i to, jak by věc měla býti posuzována podle předpisů soukromoprávních.

Čís. 6418.

K subjektivní skutkové podstatě zločinu podle § 83 tr. z. věta druhá stačí pachatelovo vědomí, že do cizího příbytku vstupuje proti vyslovené nebo i jen předpokládané vůli oprávněné osoby. Není třeba, aby pacha-